

POSTANOWIENIE

19 września 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Beata Janiszewska

na posiedzeniu niejawnym 19 września 2023 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa A.W. i W.W.

przeciwko R.K.

o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli,

na skutek skargi kasacyjnej R.K.

od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu

z 21 marca 2022 r., I ACa 1582/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od R.K. na rzecz AW. i W.W. kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Pozwany R.K. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu, oddalającego apelację skarżącego w sprawie z powództwa A.W. i W.W. o zobowiązanie do złożenia bliżej określonego oświadczenia woli.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jako przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał oczywistą zasadność skargi. Podniósł, że zaskarżony wyrok narusza art. 2 ust. 1, 1a oraz 2 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali (dalej: u.w.l.), gdyż pozwanemu nakazano złożenie oświadczenia woli w przedmiocie

ustanowienia odrębnej własności lokalu i przeniesienia tego prawa na pozwanych w sytuacji, w której przedmiotowy lokal nie jest samodzielny, gdyż powodowie – już po wydaniu zaświadczenia z art. 2 ust. 3 u.w.l. – w drodze samowoli budowlanej wyburzyli obudowę szachtu i przebudowali jego ścianę, czyli trwałą przegrodę wydzielającą lokal od przestrzeni wspólnej w obrębie budynku, niezgodnie z pozwoleniem na budowę i pozwoleniem na użytkowanie.

W ocenie pozwanego w sprawie doszło także do oczywistego naruszenia art. 386 § 4 k.p.c., gdyż Sąd drugiej instancji wskazał, że pozostaje związany oceną prawną co do samodzielności spornego lokalu, wyrażoną przez Sąd drugiej instancji we wcześniejszym wyroku wydanym w tej samej sprawie. Tymczasem wówczas samodzielny charakter spornego lokalu nie był sporny, natomiast przy ponownym rozpoznaniu sprawy nastąpiła zmiana stanu faktycznego, gdyż biegły z zakresu budownictwa stwierdził, że powodowie dokonali samowoli budowlanej.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej *prima facie* sprzeczności przyjętej przez Sąd drugiej instancji wykładni lub zastosowania prawa z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji prawa. Wnoszący skargę powinien więc zawrzeć w uzasadnieniu wniosku wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się "oczywista zasadność" skargi i przedstawić odpowiednie argumenty (postanowienie SN z 5 września 2008 r., I CZ 64/08). Do przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie wskazanej przyczyny kasacyjnej nie jest wystarczające samo kwalifikowane naruszenie prawa przez Sąd drugiej instancji. W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. mowa bowiem o oczywistej zasadności skargi, a nie o trafności zarzutu. Przytoczone przez skarżącego okoliczności powinny zatem jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (postanowienie SN z 10 maja 2019 r., I CSK 768/18).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie odpowiada tym wymaganiom i sprowadza się do powtórzenia zarzutów kasacyjnych oraz skróconej, zmodyfikowanej wersji ich uzasadnienia. Skarżący nie przedstawił argumentacji wymaganej przy powołaniu się na przyczynę

przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zdolnej do przekonania o oczywistej - w podanym wyżej rozumieniu - zasadności skargi kasacyjnej.

Pierwsza z okoliczności mających świadczyć o występowaniu w sprawie omawianej przyczyny kasacyjnej – brak samodzielności spornego lokalu – wiązana była z podnoszonym przez skarżącego faktem dokonania przez powodów samowoli budowlanej oraz z wyrażeniem przez biegłego opinii o nieaktualności zaświadczenia, o którym mowa w art. 2 ust. 3 u.w.l. Sąd Apelacyjny, zwracając uwagę na wadliwość sformułowania tezy dowodowej (s. 7 uzasadnienia wyroku), wyjaśnił jednak, że dla sprawy znaczenie ma nie to, czy wspomniane zaświadczenie jest aktualne, lecz to, czy sporny lokal nadaje się do prawnego wyodrębnienia (jest samodzielny) – tymczasem prace wykonane przez powodów, niezależnie od ich legalności i prawidłowości, nie wpłynęły na status lokalu jako samodzielnego. Jak zauważył Sąd drugiej instancji, ani z opinii biegłego, ani z pozostałego materiału dowodowego w żaden sposób nie wynika, aby sporny lokal przestał być trwale wydzielony lub nie nadawał się już do zaspokajania potrzeb mieszkaniowych. (s. 7-8 uzasadnienia). Argumentacja skarżącego, pozornie nakierowana na wykazanie niesamodzielności lokalu, w istocie dotyczy kwestii odmiennej niż samodzielność lokalu mieszkalnego, tzn. nie odnosi się do przesłanek unormowanych w art. 2 ust. 2 zd. 1 u.w.l.

O oczywistej zasadności skargi kasacyjnej nie świadczą także ogólne wywody skarżącego do co naruszenia art. 386 § 6 k.p.c. Sąd Apelacyjny – wbrew stanowisku pozwanego – nie uchylił się bowiem od dokonania własnej oceny samodzielności spornego lokalu; przeciwnie, wyraził i uzasadnił swoje stanowisko, akcentując ponadto, że zasadnicze znaczenie dla orzeczenia prowadzącego do ustanowienia odrębnej własności lokalu ma nie zaświadczenie o samodzielności lokalu, lecz samodzielne ustalenie tego faktu przez sąd. Struktura uzasadnienia zaskarżonego wyroku świadczy o tym, że wystawienie przekonania o związaniu oceną prawną wyrażoną we wcześniejszym wyroku stanowiło jedynie uzupełnienie argumentacji Sądu drugiej instancji, w ramach odniesienia się do twierdzeń dotyczących opinii biegłego. Pozwany nie zdołał zatem wykazać, by ewentualne naruszenie art. 386 § 6 k.p.c. nie tylko miało oczywisty charakter, lecz również w

jednoznaczny sposób przekładało się na wynik sprawy, w stopniu przesądzającym o oczywistej zasadności wywiedzionej w sprawie skargi kasacyjnej.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy uznał, że z motywów skargi kasacyjnej nie wynika, by zachodziły przyczyny określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., co uzasadniało odmowę przyjęcia tej skargi do rozpoznania. O kosztach orzeczono zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy, ich wysokość ustalając na podstawie § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono, jak w sentencji postanowienia.

M.M.

[ms]